

ישראל קורצ'אק קורצ'אק
اسرائيل تقرا كورنشاك

מתוך : זאת יכולה להיות דרכך

בתוך : עיונים במורשו של יאנוש קורצ'אק, חוברת 4, עמ' 130-131

מאת : יאנוש קורצ'אק

תרגום : אורי אורלב

... אני מנסה לשוחח חרש כשידי מנחת על כתפך – אז אולי טוב יותר בערב, מרחוק, כדי לא להבריח אפלו במבט, ולא לבחון את הרשם, ולהקביל אותך רק בחמימות הנשימה, כמו בקרו שמש אשר בימי הסתיו המאחרים כבר אינה מתמממת – לא להקביל אותך בזר ניצוצות אלא בניצוץ אחד זעיר.

(המשפט השתבש שוב)

אם כן אולי כך : סטיית אתה מדרכך, והרי זה קורה פשהחיים הם רחוב בלתי מכר ; הרי אפלו בארצות רחוקות אין דרכים סבוכות וזרות יותר, שבילים ונתיבים נעלמים מאלה.

מפעם לפעם עצר אותך עובר אורח זה או אחר ודבר על לבך ועורר בך תקוות שוא שיובילך בדרך הנכונה, מפני שהוא מכיר וידע וכבר היה כאן, עבר בדרך הזאת או בחן את מפת העיר.

עורר את אמונך.

- טוב, תוביל אותי.

והרי זה מושך ומעורר יותר כשנהנים משיחה ומישהו מראה לך כל מה שראוי לתשומת לב.

- תראה כמה שזה מענין, תביט, כמה שזה מצחיק. תעמד כאן, יותר גבוה, תסתכל למעלה. אל תשתה את הלימונדה הזאת, פעם קבלתי ממנה כאב בטן. תראה כמה שהם מצחיקים : השמנמן הזה, הקוף הזה, הדב הזה. תראה – הולך כאן גנראל. תראה את הברנש עם הברנשית. טוב לאחד פזה. ואלה – טוב להם. אהבה, חשיבות, שלטון. השתחוה – משורר מפרסם. הנה הולך נואם לאספה. ידבר אל אלפים. בוא יותר מהר – קבצן מנסה להטפל אלינו. אני מכיר את הפרח הזה. בוא נעבר לצד השני – מלשין אחד מרגל אחרינו ומנסה להאזין לשיחתנו. נעים פשיש לך מכונית פרטית. – וככה, מה הערך שלנו בכל ההמון הזה.

ואתם הולכים לכם ומשוחחים, הולכים לכם בשנים וכך זה קל יותר, יותר עליז ומחר ואולי גם בטיח יותר.

ורק פה נשם מגיע קול אחר מאיזה מקום, מבצבצת שאלה קשה :

- מדוע אני חוב ללכת דוקא ברחוב הזה? האם הצל שלו לא מסתיר לי משהו, הפטפוט שלו לא מתריש קולות אחרים? האמנם כדאי לעצור דוקא ליד חלון הראונה הזה ולהצדיע לגנראלים שלו, אותות ההצטינות, לספרים ולציוורים שלו?

האם זה שלי או של ברנט, בז'וזבסקי, ליסל, בארטקניביץ' – של זקנים וצעירים, הגדולים ביותר והבינוניים?

בעצם, לאן אנחנו הולכים?

האם לא סטיית מן הדרך?

האם לא אטעה?

כמה זמן אנחנו כבר יחד?

יליאז קורצאק קולטוראק
اسرائيل تقرا كورنشاك

האם זו שעתו או שעתתי? האם זהו קצב צעדי, האם הוא בחר את הכוון? האם זו צורת הסתכלותו, הנושאים שלו, האזנים והעיניים שלו, צד שמאל או צד ימין של הנתיב? ואולי לחזר, והפעם ללכת אחרת, באותה הדרך, או אולי בדרך אחרת? האם הוא עוזר לי, האם הוא מדיק ומפריע, מקל או מקשה עלי את משימתי?

שפא לבלות יותר בחברתו, או להמעיט? נדיד?

האם הקבצן הזה באמת פרחה? האם היגד רק צורח, כפי שהוא אומר, או שהיגד בוכה, מה אני חושב ומרגיש?

אולי פדאי לעצר ולשאל? אולי אבדו לו חמשה גרושי, אולי מציק לו מסמר בנעל? אולי אביו הלך לבית חולים לבקר את אמו וסרב לקחת אותו. אולי היגד רעב, אולי צמא, אולי קרע את מכנסיו החדשים ופוחד לחזר הביתה?

אולי פדאי לעצר ולשאל, ליעץ ולעזור?

